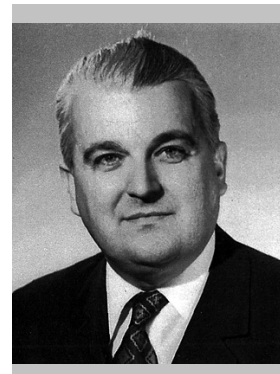

Kerényi István 1930-ban Újpesten született. A Budapesti Műszaki Egyetemen 1952-ben gépészmérnöki oklevelet szerzett. A textiliparral azonban már korábban megismerkedett: első munkahelye 1946-ban a Magyar Pamutipar volt, ahol szövő tanulóként kezdett dolgozni, ezt követően – tanulmányaival párhuzamosan – a vállalat szövődéjében szerzett szakmai tapasztalatokat.

1952 és 1954 között Zilahi Márton professzor meghívására a Budapesti Műszaki Egyetem textiltechnológiai tanszékén volt tanársegéd. Az oktatási munka mellett részt vett a kutatómunkában, így aktív részese volt a Textilipar Nyersanyagai című egyetemi tankönyv megjelenésében, a pamutszálak szigetelő tulajdonságainak kutatásában és az orsózérgések vizsgálatának matematikai modellezésében. A kor követelményeihez kapcsolódva számos orosz nyelvű szakcikket illetve könyvet fordított magyarra.

DR. KERÉNYI ISTVÁN

1955 és 1987 között az 1955-ben országos nagyvállalattá szervezett, az egész hazai selyemszövőipart egyesítő Magyar Selyemipar Vállalatnál (MSV) az üzemmérnöktől a vezérigazgató helyettesi beosztásig különböző műszaki területeken dolgozott.

1987 és 1991 között a BUDAPRINT Pamutnyomóipari Vállalat fejlesztési központját vezette. 1991 óta az Artemix Kft. ügyvezetője.

Az MSV-hez tartozó Duna Cérnázógyárban eltöltött hét éve alatt kezdődött Magyarországon a terjedelmesített fonalak gyártása. Ehhez kapcsolódva előbb a hagyományos, valódi sodrásos eljárással készült fonalak technológiáját vizsgálta, majd a kutatás szintjén is bekapcsolódott a hamis sodrásos elven működő fonalterjedelmesítési technológia hazai elterjesztésébe.

DR. KERÉNYI ISTVÁN

Nemzetközileg is figyelemreméltó eredményeket ért el a légfúvós terjedelmesítési technológia elméleti alapjainak modellezésében.

1961-től Dischka Győzőnek, a Textilipari Kutató Intézet Kossuth-díjas tudósának irányításával aspiránsi tanulmányokat végzett. Kutatásának fő iránya a hazai gyártású poliamid szálak terjedelmesítési technológiájának kidolgozása volt.

Kandidátusi értekezését ebben a témakörben 1970-ben védte meg, ezzel elnyerte a műszaki tudomány kandidátusa fokozatot és a műszaki doktori címet.

1976 óta tagja a Magyar Tudományos Akadémia Szál- és Rosttechnológiai (újabban: Kompozittechnológiai) Bizottságának. Elnöke volt a Műegyetem és a Könnyűipari Műszaki Főiskola állami vizsgáztató bizottságának, az utóbbi felsőoktatási intézményben címzetes főiskolai tanári címet kapott. 1994-ben elnyerte az Európa-mérnöki oklevelet, tagja az Európai Mérnökszövetség (FEANI) magyar nemzeti bizottságának.

A Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesületnek 1952 óta tagja. Elnöke volt az egyesület selyem szakosztályának. A Magyar Textiltechnika szerkesztő bizottságában 1954 óta vesz részt, jelenleg a szerkesztő bizottság elnöke. Tagja a Textilipari Műszaki és Tudományos Egyesület intéző bizottságának.

Újjáalakulása óta tagja a Magyar Mérnöki Kamarának és elnökségi tagja a MMK Gépészeti Tagozatának. Elnökségi tagja a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara Ipari Osztályának.

Szakirodalmi munkásságát mintegy kétszáz magyar és idegen nyelvű cikk és négy könyv illetve könyvrészlet jelzi. Nevéhez kapcsolódik az e tárgyban mindmáig egyedüli magyar nyelvű monográfia, „A szintetikus selyemfonalak terjedelmesítése” című könyv elkészítése. A hetvenes és nyolcvanas években a hazai és külföldi textil-konferenciákon számos előadást tartott, huszonöt éven át állandó előadója illetve résztvevője a rangos dornbirni vegyiszl kongresszusoknak.

Munkáját számos kitüntetéssel jutalmazták. Több alkalommal kapott miniszteri kitüntetést, elnyerte a Munka Érdemrend ezüst fokozatát, két alkalommal tüntették ki a Textilipar Fejlesztéséért éremmel, 1984-ben MTESZ Díjat kapott.

Életművét 2002-ben Eötvös Loránd-díjjal ismerték el.